

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

30.

Var aizrādīt, kāpēc Zināšanas Skolotāji cieta aizejot no Zemes. Protams, šīs ciešanas apzinīgas un brīvprātīgas. Kā saimnieks līdz malām piepilda kausu, tā Skolotājs grib uzspiest pēdējo Derības zīmi.

Gar vecās pasaules mēlnesību nav daļas. Katra gara varoņdarba īstenuma vajadzīgs Kosmam. Varoņdarba jaunrade līdzīga jebkuram jaunrades procesam. Padziļinot formu, dodam mūžu kristālu. Pilnības nojauta paceļ radošās izpausmes garu.

Var aizrādīt, ka gara varoņdarbs dalās divos veidos. Pārzemes varoņdarbs un zemes varoņdarbs. Pārzemes tiekšanās gadījumā var redzēt mierīgu pāreju, kā, piemēram, Lielais P.

31.

Apgalvoju, un saprotiet, ko nevar tūdaļ, tas rīt ir pilnīgi iespējams. Skolotājs arī liek lietā spēku, lai apsargātu jūsu varoņdarba daiļumu. Cilvēku nelaime ir tā, ka viņi neizprot iemiesošanos jēgu un varoņdarba notikumu sarežģītību. Varoņdarba labākais draugs ir vientulība, bet dažreiz ir vajadzīgi liecinieki un tad karmas likumi ir sevišķi sarežģīti.

Skolotājs var dot ievirzi galvenam darbības kanālam. Skolotājs var apsargāt līdz zināmai pakāpei, bet ēnu deļa turpinās savu rotaļu. Vajag nopamatot domu, ka būs prasme tuvoties arī demonam. Kad redzat vārtu sargu, jūs ne visai nodarbina rūpes par viņa psiholoģiju. Tāpat, kad satiekat notiesāto, jūs ar viņu nesākat spriest par kosmogoniju. Uz zemes nākas šķīstīt dārgumus un ceļā pat demoni nav retums. No Mūsu agrākajām dzīvēm var atsaukt atmiņā veselu virkni satikšanos ar drausmīgiem tēliem. Stihijas visai rosīgi piedalās zemes varoņdarbā, kā sardzes no divām pusēm. Kad uguns cīnās ar zemi, tad iespējams pamanīt dažus dabas fenomenus. Var sagaidīt arī dažas pāragras parādības. Zeme ir vecās domāšanas aizstāve, bet uguns – evolūcijas nemieri.

Kādu nedzirdētu kauju izcīnām stihijām zvīļojot! Pirmvielas nesagraujamība piešķir cīņai stabilitāti. Tāpat kā dzīvju nepārtrauktības apzināšanās spārno varoņdarbu. Sakiet: “Māsas un brāļi, ir iespējams darboties nepārtraukti un spārni aug dienu un nakšu ņirbējumā.” Mazticīgiem sakiet: “Nodrošinieties pret aukstumu un iecukurojieties Skolotāja atskārtumā, bet nemetiet paši akmeņus ceļā.” Stihiju cīņā katra vecā domāšana ir kā šķērslis gaismai. Sakiet – “Nepadariet audumu komplicētāku!”

32.

Vai gan senlaiku varoņi līdzīgi šolaiku varoņiem? Vai gan senlaiku varoņiem bija vajadzīgs neizsīkstošo entuziasma krājums? Viņu varoņdarbi bija īsi, un viena uguns eksplozija varēja pastiprināt viņu enerģiju. Bet tagad varoņdarba ilgums un zemes atmosfēras spēku galīga novājināšanās prasa pārmērīgu enerģijas spriegumu. Vismazākais sitiens, visbargākais aicinājums uzliesmo no vienas eksplozijas, bet

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

ilgums un atkārtotānās prasa veselu strāvu rindu. Mūslaiku varoņa nozīme balstās uz apziņas, ka viņam nav no kurienes gaidīt sadarbību.

Kad viņš saka – nevaru atstāt kaujas lauku, viņš uzsūc jaunus spēkus. Esam gatavi dot plūsmu, kas atjauno spēkus, saskaņā ar lēmuma nelokāmību neatstāt kauju, bet zinām, cik smagi nest gaismu tumsā, jo šī gaisma gan redzama citiem, bet ne nesējam. Bez tam, gulētāji gaismu nepanes.

Vispār novērojiet – kam nav vajadzīga tumsa miegam, tiem gara uguns iznīcina tumsu. Pēc atsevišķiem ieradumiem pazīstam cīnītājus. Bet kad viņu redze maldās pa tumsu, nodrebot no bezcerības, Mēs sakām – jūs klausās izplatījums. Sējējs neskaita kaisītos graudus, jo viņš ir sējējs, bet ne plāvējs. Bet kurš gan iet uz darbu priecīgāk? Sējējs, bet ne salīkušais plāvējs. Ar labo roku plaši izkaisa graudus sējējs, vējš aiznes daudz graudu, bet sējējs dzied, jo viņam lauks nav tukšs, viņš aizies, piesātinājis arumu. Viņam vienalga, kāds plāvējs nokops viņa sējumu un kas pratīs savākt jaunus graudus.

Sēšanu uzdod uzticamākam strādniekam. Plašs ir darba lauks, bet piedzīvojusi roka nepagurs. Mums sacīts – “radiet varoņus”.

33.

Pasaules Mātes elpa, Milži, kas tura nastu un Atpestītāji, kas pieņēmuši Kausu – šie trīs tēli radušies ap vienu likumu. Izplatījuma psihiskās enerģijas sakrāšanās rada planētas daļu eksplozijas. Dižās Mātes elpai atbilstoši organismi ieskanēsies uz izplatījuma ķermeņu eksplozijām. Vai tāds satricinājums var būt priekšrocība? Tāpat kā izcili muzikāla darba izpildīšanai dod priekšroku precīzi noskaņotiem instrumentiem. Protams, kad tādu instrumentu maz, strāvu spiediens gulstas uz tiem nedaudzajiem. Lieki pierādīt, ka tomēr labāk uzņemties pasaules nastu nekā nepiedalīties kustības dzīvē. Kad runāju par piesardzību, ar to pašu apstiprinu ar izaugušu nostiprinātu bezbailību. Bet bez vīrišķības nevar būt jauncelšanas. Bez jaunrades nevar tuvoties kausam. Tikai liesma virs kausa apgaismo spraišļu augstumu. Tāpēc Mums Atpestītāji nav aizsegti zelta tērpiem.